

[Socialministeren.]

lidt med Ro, at ikke deres forhastede Ægtemandsnaveri til syvende og sidst skal indbringe dem det sædvanlige Nederlag, hvor det drejer sig om at anskaffe noget godt nyt til Afløsning af noget gammelt Røge.

Men, som sagt, jeg forstaaer og jeg tilgiver denne finansielle Forhaandsknurren, som jeg maa bære med den prøvede Hustrus Sagtmodighed, hun, som altid ved, at det til syvende og sidst er hende, der triumferer, sagligt set og i Stilhed naturligvis, thi udadtil vil hun altid lade Far forkynde sin Triumf.

Derimod forstaaer jeg vanskeligere Nødvendigheden eller Rimeligheden af det ærede Medlem Hr. Krags forholdsvis lange Tale forleden Aften om Socialreformen, som han vidste vilde komme til at foreligge nogle faa Dage senere, og som derfor ikke vel kunde tænkes at ville blive trykt om af Hensyn til hans Udtalelser, fremsatte medens Klokken slog 12. Jeg forstaaer saa meget mindre denne Tale, som det dog skulde gaa ganske mærkeligt til, om vi ikke fik Fornøjelsen af at høre det ærede Medlem Hr. Krag deltage i Diskussionen her i Tinget om en Socialreform. Men hvem eller hvad vilde da have taget nogen som helst Skade, om han paa dette Omraade til det givne Tidspunkt havde sparet lidt paa sin Sagkundskab og sin Talefærdighed, til ogsaa han havde set Forslaget i sin Helhed? Den ene Halvdel blev jo først forelagt i Gaar, men ikke desto mindre talte det ærede Medlem et Par Dage forinden Spalte paa Spalte om dette Emne, Forsørgelseslovgivningen.

Men allervanskeligst har jeg ved at forstaa den Tone, hvori det ærede Medlem Hr. Krag fandt det rimeligt at omtale Arbejdet med at forberede og tilrettelægge denne sociale Reform, og det glæder mig at se, i hvor ringe Udstrækning endog hans egen Presse har fulgt ham ved denne Lejlighed og overfor dette Arbejde. Det ærede Medlem udtalte som Indledning til sine Præstationer som stærk Mand paa dette Omraade følgende, som jeg skal tillade mig at citere:

„Nu er saa blot Spørgsmaalet, om Regeringens Navigationskurs kan bringe ret mange af disse Plimsollere i Havn. Forudsætningen maa jo være den, at Bæreevnen er blevet væsentligt forøget, og det gælder ogsaa Socialministerens stolte Fregat, som han jo selv venters skal bringe hans Navn ud til Berømmelsens Land for al Fremtid. Starten er jo kundgjort med al Højtidelighed — blot

nu Farten kommer til at svare til de højstemte Forventninger.“

Denne Haan forekommer mig ærlig talt ikke rigtigt paa sin Plads, heller ikke fortjent, og den forekommer mig særlig urimelig fra en Mand, som i Aarevis har siddet inde med det tilsvarende Embede, uden mig bekendt at have rørt en Finger for den sociale Reform, den Kodificering, Forenkling og Systematisering, hvis Nødvendighed ogsaa han anerkender, ja, ifølge sin Sagkundskab maa anerkende mere end nogen anden. Jeg bebrejder ingenlunde det ærede Medlem, at han ikke er gaaet i Spidsen for dette Arbejde, thi jeg indrømmer ganske, at det kun er den tilfældige Omstændighed, at det netop har været min Livsgerning at dyrke dette Felt, der overhovedet har bevirket, at jeg har turdet forsøge — turdet *forsøge* — at løse denne Opgave, hvis Vanskelighed er indlysende og ofte er fremhævet. Jeg bebrejder aldeles ikke det ærede Medlem, at han i saa Henseende har givet blankt op i begge de to Perioder, i hvilke han var Indenrigsminister, men jeg synes til Gengæld, at han saa kunde skaane andre for den Art haanende Udtalelser som de citerede, fordi de vover Forsøget. Det ærede Medlem bor jo i hvert Tilfælde selv i et Glashus, for ikke at sige i et helt Glasværk.

Det viser sig da ogsaa, at adskillige ledende Venstreblade har følt det ubehagelige i, at det ærede Medlem selv har undladt en saadan samlet Revision, der var ganske overordentlig naturlig efter Venstres hele Politik og Program, netop i 1926—27, og som fornuftigt gennemført aldrig vilde have vakt den voldsomme Kamp, som en blot og bar mekanisk Nedskæring uden en samtidig Sammenarbejden og Rettelse af Ulighederne nødvendigvis maatte føre til i 1927. Jeg har derfor med et Smil lejlighedsvis set førende Venstreblade meddele deres Læsere, at det tilsvarende Arbejde, som jeg altsaa fremsatte i Gaar, gik det ærede Medlem og syslede med — jeg tror ikke, jeg tager fejl, det var vist netop „syslede med“ —, men denne Virksomhed blev saa skammeligt afbrudt den uhyggelige Dag i Fjor, da Postelinet blev slaaet itu. Det være langt fra mig at paastaa, at en saa tankerig og energisk Mand som det ærede Medlem Hr. Krag ikke har „syslet“ i saa Henseende, endda lige siden 1922, men det ærede Medlem bliver sikkert ikke vred paa mig, fordi jeg smilede ad disse Venstreblade, thi den omhandlede aarelange Syslen har mig bekendt ikke givet sig noget som helst ydre Udtryk, og i hvert Tilfælde ved jeg